

smerită preaslăvită mai presus de îngerii – iar bucuria noastră va fi deplină, va fi fără sfârșit.

Înainte spectacolului trist a atâtor bucurii false și, în același timp, a durerii care inundă lumea, creștinul de astăzi trebuie să simtă înlăuntrul său urgența unei sfinte datorii de a fi și el un semn de speranță și de mângâiere. Aceasta înainte de toate cu un stil de viață care chiar dacă este foarte serios angajat în cele trecătoare, tinde mereu spre veșnicie, făcându-l să fie o veste vie a Învierii. În plus, strângând pe toți la inima sa, într-un avânt de compătimire omenească și de iubire care se dăruiește încredințază pe toți inimii Aceleia care este strălucitoarea poartă a Cerului, Maica Milei, izvorul prin care a țâșnit Viața și Bucuria noastră: Iisus Hristos.

MONAHIA ANNA MARIA

ADORMIREA MAICII DOMNULUI

Sărbătoarea *Adormirii Maicii Domnului*, este cea mai veche și mai importantă sărbătoare închinată Fecioarei Maria: este într-adevăr considerată Paștele Mariei, pentru că încununează călătoria sa pământească ca și colaboratoare a tainei de mântuire. Fecioara Maria intră cu sufletul și cu trupul în Împărăția cerurilor făcându-se pe deplin participantă la slava Fiului înviat, după ce a participat cu putere la Pătimirea Sa.

Acesta este semnul unei speranțe sigură și de mângâiere pentru toți aceia care cred pentru că știu, într-adevăr, că au primit prin intermediul Botezului gemenele vieții dumnezeiești cu puterea căruia și trupul nostru la sfârșitul lumii va învia.

În plină fervoare estivă, deci, în timp ce mulți caută recreerea în vacanțele la mare, pe munte, pe lacuri, pe insule îndepărtate pentru a se distra și a se odihni, Biserica celebrând această sărbătoare invită pe toți să suie pe cele mai înalte vârfuri duhovnicești. Dorința de odihnă, destinderea senină și bucuria curată nu ar putea să găsească o așa de mare satisfacție în altă parte!

«S-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveșmântată cu soarele, și luna era sub picioarele ei, și pe cap purta cunună din douăsprezece stele». Această frază din Apocalipsa (12,1) ne face să contemplăm Fecioara Maria intrată în slava cerească. Ea este primul rod al noii omeniri; în ea întrezărim uimitorul nostru destin de fiii lui Dumnezeu.

Călătoria credinței. Faptul că îngerii primesc fericiți pe Fecioara Maria în Paradis nu trebuie să lase în noi nicio umbră de melanconie sau sentimentul că am rămas orfani, pentru că dacă în cer printre îngeri și sfinți Fecioara Maria este împărăteasă, în mijlocul nostru încă călători pe pământ – vale de lacrimi – ea rămâne mereu Maica noastră compătimitoare și plină de grijă. Cu Hristos care, după promisiunea Sa, rămâne cu noi în toate zilele până la sfârșitul lumii, și Fecioara Maria continuă deci să parcurgă potecile noastre, să împărtășească viața noastră, să ducă neliniștile noastre; continuă să ne nască la har, rămânând neclintită la picioarele tuturor crucilor care încă se mai înalță în lume și pe care întotdeauna e Hristos care este țintuit. Este chiar Fecioara Maria care ne pregătește să primim Iubirea – Duhul Sfânt – sub îndemnul căruia putem să tindem neîncetat spre Dumnezeu.

Fecioara Maria nu este emigrată, ci repatriată; și noi, încă surghiuniți în această lume și călători pe potecile timpului, dorim să ajungem patria unde inima noastră știe că va putea să-și găsească bucuria deplină. Dacă așa cum Fecioara Maria, fericită pentru că a crezut, vom merge și noi cu credință, atunci

trăirea noastră zilnică va deveni o continuă și mângâietoare experiență de a merge *dincolo*, iar scurgerea timpului nu se va mai simți ca și un a muri care ne anihilează, ci un a lăsa ceea ce este limitat pentru a intra în ceea ce este definitiv; este un a deveni din pământești, cerești. În timp ce pare că în această lume totul se consumă și dispăre, în realitate totul se transfigurează trecând de la provizoriu la împărăția unde totul este fără stricăciune. Victoria asupra morții a fost restituită de către Hristos prin puterea iubirii care L-a împins să moară pentru noi. Doar Iubirea ne face să intrăm în Împărăția Vieții: Fecioara Maria a intrat – după Fiul – cu un avânt de nestăvilit și după Ea calea a rămas deschisă înaintea tuturor oamenilor.

Sfânta călătorie a dragostei. Însoțindu-ne în greutatea de a trăi și de a muri zilnic, Fecioara Maria ne ține mereu îndreptați spre adevărata patrie a fericirilor. Este totuși nevoie de a merge pășind cu smerenie pe urmele lui Hristos Fiul său, cum a făcut ea.

Cea mai mare năzuință a noastră ar trebui să fie aceea de a deveni, ca și Fecioara Maria, în întregime dăruiti lui Dumnezeu printr-o viață de întregă adeziune la voința Sa sfântă, de încredere în ajutorul Său dumnezeiesc, de un serviciu smerit pentru frații mai săraci și nevoiași, pentru ca niciunul să rămână izolat pe drum, ci împreună cu toți să putem să ajungem ținta cerească a călătoriei pământești. Acolo cântecul de laudă cântat printre lacrimi de-alungul străzii, va fi în întregime sincronizat cu acela a Fecioarei Maria – slujitoarea